

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Lukáše Pišvejce, soudkyně JUDr. Veroniky Burianové a soudce Mgr. Aleše Smetanky ve věci

žalobce: **P. N. G.**, narozen X, státní příslušnost V. s. r.,
bytem X,
zastoupený Mgr. Petrem Václavkem, advokátem,
sídlem Opletalova 1417/25, 110 00 Praha 1,

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky,**
sídlem Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha 7,

o žalobě na ochranu proti nečinnosti žalovaného spočívající v nevydání rozhodnutí ve věci
vedené pod sp. zn. OAM-05869/PP-2023

takto:

- I. Žalovaný je povinen vydat rozhodnutí v řízení o žádosti žalobce o vydání povolení k přechodnému pobytu na území České republiky, vedeném pod sp. zn. OAM-05869/PP-2023, do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.
- II. Žalovaný je povinen nahradit žalobci náklady řízení ve výši 10 228 Kč k rukám jeho zástupce Mgr. Petra Václavka, advokáta, do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

I.

Vymezení věci

1. Žalobce se žalobou ze dne 14. 9. 2023, doručenou Krajskému soudu v Plzni (dále jen „*soud*“) téhož dne, domáhal uložení povinností žalovanému (i) vydat rozhodnutí ve věci vedené pod sp. zn. OAM-05869/PP-2023 o jeho žádosti o vydání povolení k přechodnému pobytu na území České republiky dle zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*zákon o pobytu cizinců*“), a to v soudem stanovené lhůtě, a dále (ii) zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení.

II.

Žaloba

2. Žalobce v žalobě nejprve uvedl, že je žadatelem o povolení k přechodnému pobytu rodinného příslušníka občana Evropské unie (dále jen „*EU*“) a že řízení o jeho žádosti je vedeno u žalovaného pod sp. zn. OAM-05869/PP-2023 a bylo zahájeno dne 26. 4. 2023. Dále odkázal na § 169t odst. 6 písm. f) zákona o pobytu cizinců a tam stanovenou lhůtu pro rozhodnutí o žádosti žalobce v délce 60 dnů ode dne podání žádosti. S ohledem na skutečnost, že tato zákonná lhůta již marně uplynula, má žalobce za to, že je žalovaný správní orgán nečinný.
3. Dále žalobce uvedl, že vzhledem nečinnosti žalovaného přistoupil dne 18. 7. 2023 k podání návrhu na provedení opatření proti nečinnosti. V reakci na podaný návrh vydal nadřízený správní orgán, tj. Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců (dále jen „*Komise*“), dne 16. 8. 2023 opatření proti nečinnosti, č. j. MV-123318-3/SO-2023, kterým přikázal žalovanému správnímu orgánu vydat rozhodnutí do 60 dnů ode dne, kdyby byly odstraněny nedostatky podání, nebo ode dne, kdy marně uplynula lhůta určená k jejich odstranění. Žalobce je nicméně přesvědčen, že toto opatření proti nečinnosti mu neposkytuje adekvátní ochranu, a proto se domáhá ochrany před nečinností správní žalobou.
4. Výzva k odstranění vad podání byla žalobci doručena dne 26. 7. 2023, tj. přesně 3 měsíce po podání žádosti. K doložení dokladů mu byla stanovena lhůta v délce 30 dnů. Žalobce na výzvu reagoval dne 25. 8. 2023, kdy správnímu orgánu doložil doklady osvědčující jeho vztah k nezletilé dceři a dále navrhl provedení výsledků jím označených svědků. Žalobce označil za nejasný počátek lhůty, kterou Komise žalovanému správnímu orgánu stanovila k vydání rozhodnutí, přičemž vzniklá nejistota v podstatě znemožňuje ochranu jeho práv, k níž má opatření proti nečinnosti především směřovat. Dále zdůraznil, že lhůta poskytnutá žalovanému dosahuje svou délkou rozsahu zákonné lhůty pro vydání rozhodnutí. I pokud by tedy tato lhůta byla stanovena od pevného data, neposkytovala by žalobci dostatečnou ochranu před nečinností, jelikož by namísto zrychlení řízení prodlužovala správnímu orgánu lhůtu pro vydání rozhodnutí na dvojnásobek.
5. Žalobce dále zrekapitulovat postup řízení v čase. Žádost byla podána dne 26. 4. 2023, poslední den zákonné lhůty tedy připadl na 26. 6. 2023. Žalobce si však byl vědom toho, že jej správní orgán dne 9. 5. 2023 vyzval k doložení dokladů, které žalobce doložil dne 30. 5. 2023, nepodal proto návrh na provedení opatření proti nečinnosti ihned, ale vyčkal až do dne 18. 7. 2023 (tj. 82 dnů po podání žádosti, 49 dnů po doložení dokladů). Následně dne 26. 7. 2023 (3 měsíce po podání žádosti, 57 dnů po prvním doložení dokladů) žalobce obdržel výzvu k odstranění vad, na níž reagoval ve stanovené lhůtě dne 25. 8. 2023. Poté

žalobce vyčkal dalších 20 dnů, během nichž nicméně neobdržel od správního orgánu žádnou reakci. Žalobce přitom navrhoval nařízení výslechů své osoby a svých rodinných příslušníků, tyto výslechy zatím nebyly nařízeny. Od podání žádosti pak uplynulo již 140 dnů.

6. Žalobce si je vědom podmínky úspěšného projednání žaloby na ochranu proti nečinnosti správního orgánu v podobě marného vyčerpání prostředků ochrany, které jsou žalobci k dispozici v rámci správního řízení. Podle názoru žalobce tato podmínka může být splněna nejen v případě, kdy lhůta stanovená správnímu orgánu k rozhodnutí opatřením proti nečinnosti marně uplyne, ale též v případě, kdy je tato lhůta nepřiměřená svému účelu, tj. neposkytuje účastníkovi řízení dostatečnou ochranu. Žalobce v dané souvislosti odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 2. 2023, č. j. 2 As 21/2020 – 34, bod 43, ze kterého citoval, a poté na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 28. 2. 2023, č. j. 5 A 54/2022 – 37, v němž podle názoru žalobce správní soud posuzoval obdobnou situaci, jaká nastala v jeho případě, přičemž citoval bod 13 uvedeného rozsudku.
7. Byť byl žalobce v předmětném správním řízení dvakrát vyzván k doložení dokladů, správní orgán mohl současně s výzvou k odstranění vad řízení přerušit, čímž by běhu lhůty pro vydání rozhodnutí zabránil – srov. § 45 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*správní řád*“). Komise v opatření proti nečinnosti nijak neodůvodnila, na základě jakých skutečností považuje za potřebné žalovanému správnímu orgánu poskytnout více než 60 dnů, tedy z jakých důvodů prodlužuje lhůtu k vydání rozhodnutí o dobu delší než je zákonná lhůta pro vydání rozhodnutí, která navíc uplynula již dne 26. 6. 2023.
8. Žalobce uzavřel, že s ohledem na výše uvedené je žalovaný správní orgán nečinný, přičemž vydané opatření proti nečinnosti mu stanovuje nepřiměřeně dlouhou lhůtu s nejistým počátkem, protože neposkytuje žalobci potřebnou ochranu před nečinností.

III.

Vyjádření žalovaného k žalobě

9. Žalovaný ve vyjádření ze dne 4. 10. 2023 nejprve uvedl, že předmětná žaloba směřuje proti postupu žalovaného z důvodu, že žalovaný správní orgán do dne podání žaloby nerozhodl o žádosti žalobce o povolení k přechodnému pobytu rodinného příslušníka občana EU, která byla podána dne 26. 4. 2023 a je vedena u žalovaného pod č. j. OAM-5869/PP-2023. Poté žalovaný zrekapituloval obsah žaloby.
10. Následně žalovaný popřel oprávněnost podané žaloby a vyjádřil s ní nesouhlas, neboť podle jeho názoru v daném případě nebyl a není nečinný. Po podání předmětné žádosti žalovaný pro účely řízení zkoumal, zda žalobce splňuje podmínky, které zákon stanoví pro udělení tohoto druhu přechodného pobytu. Veškeré jednotlivé úkony provedené žalovaným jsou nedílnou součástí vedeného správního spisu, které poté zrekapituloval. Mimo jiné zmínil, že Komise vydala dne 15. 8. 2023 opatření proti nečinnosti, kterým přikázala žalovanému vydat rozhodnutí ve věci žádosti žalobce, a to ve stanovené lhůtě. Opatření bylo žalovanému doručeno dne 15. 8. 2023. Žalobce na výzvu k odstranění vad žádosti ze dne 24. 7. 2023 (doručena dne 26. 7. 2023) reagoval dne 25. 8. 2023, kdy správnímu orgánu doložil nezbytné dokumenty, zároveň žalobce navrhl provedení výslechů účastníků řízení. Dne 4. 10. 2023 byla žalobci, resp. zmocněnému zástupci odeslána výzva k seznámení s podklady pro vydání rozhodnutí, přičemž mu byl dán termín od 16. 10. 2023 do 27. 10. 2023. Podle žalovaného je zřejmé, že k poslednímu

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

doložení dokumentů žalobcem nezbytných pro vydání rozhodnutí ve věci došlo dne 25. 8. 2023. Od tohoto dne začala běžet lhůta stanovená nadřízeným orgánem ve vydaném opatření proti nečinnosti ze dne 15. 8. 2023, tj. 60 dnů. Lhůta pro vydání rozhodnutí žalovanému tak byla stanovena do 13. 10. 2023, žalovaný má tak za to, že žaloba na ochranu proti nečinnosti byla žalobcem podána předčasně.

11. Žalovaný podotkl, že podaná žaloba postrádá bližší konkretizaci či argumentaci tvrzené nečinnosti žalovaného, přičemž obsah žaloby je jen velmi stručně založen na tom, že správní orgán je ve věci nečinný. Žalovaný má za zřejmé, že během řízení o žádosti žalobce postupoval systematicky a činil veškeré úkony nezbytné za účelem vydání rozhodnutí ve věci, zejména aby žalobce dostatečně prokázal, zda je rodinným příslušníkem občana EU. Podle žalovaného v nejbližší době tak bude o žádosti žalobce rozhodnuto. Žalovaný své vyjádření uzavřel tím, že řízení o žádosti žalobce probíhalo řádně a žalovaný byl a je v řízení činný. Proto navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl, případně odmítl pro předčasnost.

IV.

Průběh řízení

12. O podané žalobě soud rozhodoval bez nařízení jednání ve smyslu § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), neboť s tímto postupem žalobce i žalovaný vyjádřili souhlas (žalobce ve sdělení ze dne 26. 9. 2023, žalovaný ve vyjádření ze dne 4. 10. 2023).

V.

Posouzení věci soudem

13. Soud ve svém posouzení v první řadě vyšel z následující právní úpravy institutu správní žaloby na ochranu proti nečinnosti správního orgánu.
14. Podle § 79 odst. 1 věty první s. ř. s. *ten, kdo bezvýsledně vyčerpал prostředky, které procesní předpis platný pro řízení u správního orgánu stanoví k jeho ochraně proti nečinnosti správního orgánu, může se žalobou domáhat, aby soud uložil správnímu orgánu povinnost vydat rozhodnutí ve věci samé nebo osvědčení.*
15. Podle § 80 odst. 1 s. ř. s. *žalobu lze podat nejpozději do jednoho roku ode dne, kdy ve věci, v níž se žalobce domáhá ochrany, marně proběhla lhůta stanovená zvláštním zákonem pro vydání rozhodnutí nebo osvědčení, a není-li taková lhůta stanovena, ode dne, kdy byl žalobcem vůči správnímu orgánu nebo správním orgánem proti žalobci učiněn poslední úkon.*
16. Podle § 81 odst. 1 s. ř. s. *soud rozhoduje na základě skutkového stavu zjištěného ke dni svého rozhodnutí.*
17. Z obsahu správního spisu a z nesporných skutečností uvedených účastníky řízení v jejich podáních soud zjistil následující pro danou věc významné skutečnosti.
18. Dne 26. 4. 2023 žalobce podal žádost o povolení k přechodnému pobytu rodinného příslušníka občana EU.
19. Na základě podnětu žalobce ze dne 18. 7. 2023 vydala Komise dne 15. 8. 2023 opatření proti nečinnosti, č. j. MV-123318-3/SO-2023, kterým přikázala žalovanému vydat rozhodnutí o žalobcově předmětné žádosti, a to *do 60 dnů ode dne, kdy byly odstraněny nedostatky podání, nebo ode dne, kdy marně uplynula lhůta určená k jejich odstranění.* V odůvodnění opatření proti nečinnosti se uvádí, že správní orgán nedodržel zákonné

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

lhůty pro vydání rozhodnutí uvedené v § 169t odst. 6 písm. f) zákona o pobytu cizinců a že k výzvě k odstranění vad podání došlo až po uplynutí zákonné lhůty pro vydání rozhodnutí.

20. Soud se nejprve zabýval tím, zda v projednávané věci byly splněny procesní podmínky věcného projednání předmětné žaloby na ochranu proti nečinnosti žalovaného.
21. Podmínka včasnosti stanovená v § 80 odst. 1 s. ř. s. splněna byla, neboť žaloba byla podána dne 14. 9. 2023 a žalobce předmětnou žádost o vydání povolení k přechodnému pobytu podal dne 26. 4. 2023, tudíž v předmětné věci doba mezi uplynutím zákonné lhůty stanovené zvláštním zákonem pro vydání rozhodnutí o předmětné žádosti a podáním žaloby nemohla být delší než zákonem stanovený jeden rok.
22. Žalobce též v souladu s § 79 odst. 1 s. ř. s. bezvýsledně vyčerpal prostředky, které procesní předpis platný pro řízení u správního orgánu stanoví k jeho ochraně proti nečinnosti, když podal dne 18. 7. 2023 u Komise návrh na provedení opatření proti nečinnosti, kterému bylo vyhověno dne 15. 8. 2023. Ačkoli lhůta stanovená Komisí pro vydání rozhodnutí neuplynula před podáním žaloby, stalo se tak ke dni vydání tohoto rozsudku, což je rozhodující. Ostatně i samotný žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že podle jeho názoru lhůta pro vydání rozhodnutí o žalobcově žádosti byla žalovanému Komisí stanovena do 13. 10. 2023. Soud tudíž neměl pochyb o tom, že podmínka bezvýsledného vyčerpání prostředku nápravy byla ke dni vydání tohoto rozsudku splněna.
23. Pro úplnost soud v dané souvislosti soud odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 12. 2012, č. j. 9 Ans 16/2012-84, v němž kasační soud vyložil: „*Žalobou dle § 79 s. ř. s. se totiž lze domáhat toho, aby soud uložil správnímu orgánu povinnost vydat rozhodnutí ve věci samé. Nezbytnou podmínkou řízení o žalobě na ochranu proti nečinnosti správního orgánu je podle ustanovení § 79 odst. 1 s. ř. s. bezvýsledné vyčerpání procesních prostředků, které má žalobce k ochraně proti nečinnosti k dispozici ve správním řízení. Uvedená podmínka vychází z celkové koncepce správního soudnictví v České republice, která je založena na subsidiaritě ochrany veřejných subjektivních práv fyzických a právnických osob ve správním soudnictví oproti ochraně, která je těmto právům poskytována v rámci veřejné správy.*“ Současně kasační soud konstatoval, že „*pokud účastník řízení nesouhlasí s výsledkem, ke kterému nadřízený správní orgán dospěl v rámci postupu dle ustanovení § 80 správního řádu, pak bezvýsledně vyčerpal opravné prostředky, které mu na ochranu proti nečinnosti poskytuje správní řád a může se obrátit s nečinnostní žalobou na soud.*“ V nyní projednávaném případě je zřejmé, že žalobce nesouhlasil s Komisí určeným způsobem stanovení lhůty pro vydání rozhodnutí, resp. určením jejího počátku, tj. od odstranění nedostatků podání nebo ode dne marného uplynutí lhůty k odstranění vad podání, když takto stanovený počátek lhůty považoval za nejednoznačný. Žalobce rovněž namítal, že lhůta poskytnutá žalovanému byla příliš dlouhá, když svou délkou dosahovala rozsahu zákonné lhůty pro vydání rozhodnutí. Žalobce tak byl již v době podání žaloby oprávněn v dané věci podat nečinnostní žalobu.
24. O aktivní legitimaci žalobce a pasivní legitimaci žalovaného není v projednávané věci žádných pochyb, když žalobce je žadatelem o pobytové oprávnění a žalovaný je tím, kdo o dané žádosti rozhoduje, tedy tím, kdo má povinnost vydat požadované rozhodnutí.
25. Vzhledem ke splnění podmínek řízení a dále k tomu, že žaloba obsahuje všechny požadované formální náležitosti, mohl soud přistoupit k věcnému přezkoumání žaloby.

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

26. Po přezkoumání skutkového a právního stavu věci soud na základě zjištěných skutečností dospěl k závěru, že žaloba je **důvodná**.
27. Podle ustanovení § 169t odst. 6 písm. f) zákona o pobytu cizinců o *žádosti ministerstvo rozhodne ve lhůtě do 60 dnů ode dne podání žádosti o vydání povolení k přechodnému pobytu*.
28. Pro účely posouzení důvodnosti žaloby soud nejprve odkazuje na judikaturu Nejvyššího správního soudu, a to konkrétně na rozsudek ze dne 18. 8. 2020, č. j. 10 Azs 169/2020-39, v němž Nejvyšší správní soud uvedl následující: „*Nečinnost správního orgánu je dle judikatury NSS objektivní stav. Jestliže není rozhodnutí vydáno ve lhůtách stanovených zákonem, je správní orgán již bez dalšího nečinný (srov. rozsudky ze dne 10. 12. 2012, č. 2 Ans 14/2012-41, č. 2785/2013 Sb. NSS, nebo ze dne 21. 12. 2017, č. 10 Azs 202/2017-52, bod 15).*“ V rozsudku ze dne 10. 12. 2012, č. j. 2 Ans 14/2012-41 Nejvyšší správní soud konstatoval následující: „*Nečinnost je objektivně existující stav, kdy v zákonem předepsaných lhůtách nedošlo k provedení příslušných procesních úkonů. Ne každá nečinnost je však přičitatelná správnímu orgánu. Ustanovení § 71 odst. 5 správního řádu z roku 2004 představuje materiální hledisko posouzení takového stavu; má-li zjištěná nečinnost svůj původ ve způsobu, jakým vystupuje v řízení jeho účastník, nejde o nečinnost správního orgánu a nelze se proti ní dovolávat ochrany. Posouzení, zda nejde o takovou situaci, přísluší i správnímu soudu v rámci posouzení důvodnosti žaloby podané dle § 79 a násl. s. ř. s. Přijme-li nadřazený správní orgán opatření proti nečinnosti (§ 80 odst. 4 správního řádu z roku 2004), je tím presumován fakt, že správní orgán byl nečinný, a nejde tedy o případ, na který pamatuje § 71 odst. 5 citovaného zákona. Správní soud již není oprávněn tento závěr přehodnocovat a procesním chováním účastníka řízení (žalobce) se, z pohledu § 71 odst. 5 téhož zákona, může zabývat jen od okamžiku přijetí tohoto opatření proti nečinnosti.*“
29. Pokud tedy v projednávané věci Komise vydala dne 15. 8. 2023 opatření proti nečinnosti podle § 80 odst. 4 písm. a) správního řádu, byla nečinnost žalovaného a uplynutí lhůty k vydání rozhodnutí k tomuto dni pro posouzení soudu závazně presumována. Soud proto zkoumal výlučně to, zda byl žalovaný nečinný i po vydání předmětného opatření Komise, tedy zda ve stanovené lhůtě vydal rozhodnutí, resp. zda objektivně zjištěné nedodržení lhůty pro vydání rozhodnutí nezpůsobil žalobce (srov. § 71 odst. 5 správního řádu).
30. Na tomto místě je třeba předně poukázat na to, že i samotný žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že podle jeho názoru lhůta pro vydání rozhodnutí o žalobcově žádosti byla žalovanému od Komise stanovena do 13. 10. 2023. Je tudíž zřejmé, že ke dni vydání tohoto rozsudku nemohla být žalovaným dodržena ani lhůta stanovená Komisí v opatření proti nečinnosti, pokud by soud zcela odhlédl od otázky, zda lhůta stanovená Komisí byla přiměřená.
31. Jelikož žalobce v žalobě namítal, že lhůta pro rozhodnutí stanovená žalovanému od Komise žalobci neposkytovala dostatečnou ochranu před nečinností, soud se pro úplnost zabýval i otázkou přiměřenosti dané lhůty. Komise v opatření proti nečinnosti určila lhůtu pro vydání rozhodnutí do 60 dnů ode dne, kdy byly odstraněny nedostatky podání, nebo ode dne, kdy marně uplynula lhůta určená k jejich odstranění. Soud souhlasil s žalobcem, že takto stanovená lhůta pro vydání rozhodnutí ve svém důsledku nepřiměřeně prodlužuje správní řízení.
32. Podle čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod má každý právo, aby jeho věc byla projednána bez zbytečných průtahů. Citované ustanovení je pak konkretizováno v § 6

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

odst. 1 správního řádu, které stanoví, že *správní orgán vyřizuje věci bez zbytečných průtahů. Nečiní-li správní orgán úkony v zákonem stanovené lhůtě nebo ve lhůtě přiměřené, není-li zákonná lhůta stanovena, použije se ke zjednání nápravy ustanovení o ochraně před nečinností (§ 80)*. Lhůta k provedení nápravy či vydání rozhodnutí proto musí být stanovena nadřízeným správním orgánem jako lhůta přiměřená s ohledem na okolnosti každého konkrétního případu.

33. Jak totiž uvedl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 27. 10. 2022, č. j. 1 Azs 171/2022-54, bod 20, „[m]á-li být soudní ochrana proti nečinnosti správního orgánu efektivní, je nezbytné, aby soud hodnotil i přiměřenost stanovené lhůty, a to právě za účelem posouzení, zda byla splněna podmínka bezvýslednosti vyčerpání prostředků ochrany proti nečinnosti. Nepřiměřeně dlouhá lhůta by totiž odsouvala poskytnutí soudní ochrany, resp. naplnění podmínky řízení o bezvýslednosti předchozích prostředků. Samotné posouzení lhůty jako nepřiměřené tak totiž může vést i ke splnění podmínky bezvýsledného vyčerpání prostředku ochrany. S ohledem na výše uvedené to znamená, že správní soud se musí nejprve vypořádat s námitkou nepřiměřené lhůty a teprve pokud ji shledá jako přiměřenou, vyčká jejího uplynutí. Bylo by absurdní, aby v případě nepřiměřené lhůty vystavil soud žalobce povinnosti vyčkávat na její uběhnutí a podat novou žalobu, jak to učinil v této věci městský soud. Stejně absurdní by však bylo, pokud by soud v řízení o žalobě sám vyčkával na konec této lhůty a splnění podmínky bezvýslednosti, byla-li by tato lhůta nepřiměřeně dlouhá“. Obdobně judikoval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 21. 4. 2022, č. j. 2 Azs 248/2021-34, bod 18, kde uvedl, že „námitkou o nepřiměřenosti 60denní lhůty stanovené Komisí k vydání rozhodnutí se měl krajský soud zabývat jako otázkou bezvýslednosti vyčerpání opravných prostředků proti nečinnosti. Případný závěr o nepřiměřenosti této lhůty by totiž znamenal, že opravné prostředky byly bezvýsledně vyčerpány, jelikož se ze strany nadřízeného orgánu nedostalo žalobci účinné ochrany. Plynutí potenciálně nepřiměřené lhůty by tak na přípustnost nečinnostní žaloby nemělo vliv“.
34. Soud zastává názor, že jen ve výjimečných případech lze akceptovat, že nadřízený správní orgán uloží v opatření proti nečinnosti lhůtu k vydání rozhodnutí ve stejné délce, jaká je stanovena zákonem. Tento názor soudu je odůvodněn tím, že v době vydání opatření proti nečinnosti musela již správnímu orgánu prvního stupně zákonná lhůta k vydání rozhodnutí marně uplynout a nějakou dobu ještě trvalo vyřízení podnětu k přijetí opatření proti nečinnosti (srov. již citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 10. 2022, č. j. 1 Azs 171/2022-54, bod 21), tudíž správní orgán měl dostatečný časový prostor pro posouzení žádosti a vydání rozhodnutí. Již jen z toho je zřejmé, že šedesátidenní lhůta stanovená Komisí v opatření proti nečinnosti nemůže být (bez dalšího) přiměřená. Je totiž rovna délce lhůty k vydání rozhodnutí stanovené zákonem. Pokud podle vůle zákonodárce vyjádřené v § 169t odst. 6 písm. f) zákona o pobytu cizinců má být dostačující lhůta v délce 60 dnů pro prvotní vydání rozhodnutí o žádosti o vydání povolení k přechodnému pobytu, nelze považovat za přiměřenou lhůtu o stejné délce poté, co nadřízený orgán konstatuje, že správní orgán původní zákonnou lhůtu nedodržel a je nečinný. Lhůtu pro vydání rozhodnutí v délce 60 dnů, jak ji stanovila Komise v předmětném opatření proti nečinnosti, tak nelze kvalifikovat jako přiměřenou už z důvodu její délky.
35. Soud rovněž přihlédl k tomu, že ani samotný žalovaný dostatečným způsobem neodůvodnil, v čem by spočívala případná komplikovanost případu, která by mohla odůvodnit delší lhůtu pro vydání rozhodnutí ve věci, než je zákonem stanovená lhůta (žalovaný ani výslovně netvrdil, že by se měla aplikovat lhůta jiná, a to delší). Žalovaný

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

pouze v obecné rovně uvedl, že *ve věci nečinný není* a že *v řízení postupoval systematicky a činil veškeré nezbytné úkony za účelem vydání rozhodnutí ve věci*. Žalovaný rovněž nenamítal, že by nedodržení lhůty pro vydání rozhodnutí způsobil žalobce, přičemž ani ze správního spisu nic takového nevyplývá. Z důvodu zásady kontradiktornosti řízení není soud oprávněn domýšlet na jedné straně ani žalobní body a na druhé straně ani obranu žalovaného. Bylo proto na žalovaném, aby tvrdil a prokázal, jaké individuální okolnosti mu případně bránily ve vydání rozhodnutí ve věci předmětné žádosti žalobce (srov. přiměřeně rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008-78, kde Nejvyšší správní soud uvedl, že není na místě, aby soud za žalobce spekulativně domýšlel další argumenty či vybíral z reality skutečnosti, které žalobu podporují, kdy by takovým postupem přestal být nestranným rozhodčím sporu, ale přebíral by funkci žalobcova advokáta, když podle názoru soudu totéž platí i pro žalovaného). Jak již bylo uvedeno výše, žalovaný žádné specifické okolnosti v projednávané věci netvrdil.

36. Závěrem soud poznamenává, že žalovaný sice ve vyjádření k žalobě uvedl, že v nejbližší době o žádosti žalobce rozhodne, ovšem ke dni vydání tohoto rozsudku žalovaný soud neinformoval, že by tak skutečně učinil. Soud proto dospěl k závěru, že v době vydání tohoto rozsudku byl žalovaný nečinný ve věci vydání rozhodnutí v řízení o předmětné žádosti žalobce.

VI.

Rozhodnutí soudu

37. Jelikož soud shledal žalobu důvodnou, uložil v souladu s § 81 odst. 2 s. ř. s. ve výroku I. tohoto rozsudku žalovanému povinnost vydat rozhodnutí v řízení o žalobcově žádosti o vydání povolení k přechodnému pobytu na území České republiky, vedeném pod sp. zn. OAM-05869/PP-2023, a to ve lhůtě 30 dnů od právní moci rozsudku. Délku lhůty pro vydání rozhodnutí soud stanovil s ohledem na dosavadní délku řízení o žádosti žalobce a stádium předmětného správního řízení, přičemž takto stanovená lhůta je podle názoru soudu přiměřená (ani ze správního spisu ani z tvrzení žalovaného nevyplývalo, že by pro rozhodnutí byla nezbytná lhůta delší) a současně nepřesahuje lhůtu k vydání rozhodnutí stanovenou zákonem o pobytu cizinců.

VII.

Náklady řízení

38. Výrokem II. tohoto rozsudku soud rozhodl o náhradě nákladů řízení. Žalobce, který měl ve věci plný úspěch, má podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. proti žalovanému správnímu orgánu, který ve věci úspěch neměl, právo na náhradu účelně vynaložených nákladů řízení před soudem v celkové výši 10 228 Kč.
39. Soud za účelně vynaložené náklady, které byly nezbytné k dosažení úspěchu žalobce v řízení, předně považoval zaplacený soudní poplatek ve výši 2 000 Kč. Dále pak níže vyčíslené náklady žalobce na jeho právní zastoupení, které soud určil podle obsahu soudního spisu za dva úkony právní služby podle § 11 odst. 1 písm. a) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „advokátní tarif“). Těmito úkony jsou (i) převzetí právního zastoupení, a (ii) sepsání žaloby. Podle § 7 bodu 5 ve spojení s § 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu činí výše odměny za jeden úkon právní služby 3 100 Kč (2 x 3 100 = 6 200 Kč). Náhradu hotových výdajů pak dle § 13 advokátního tarifu

tvorí 300 Kč za každý úkon (2 x 300 = 600 Kč). Soud dále žalobci přiznal nárokovanou DPH z celkové částky odměny a náhrad, tj. 1 428 Kč (21 % z částky 6 800 Kč), když ověřil, že právní zástupce žalobce je plátcem DPH. Celkem tedy náklady na právní zastoupení žalobce činily 8 228 Kč.

40. Ke splnění uložené povinnosti nahradit náklady řízení bylo žalovanému určeno platební místo podle § 149 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád (dále jen „o. s. ř.“) ve spojení s § 64 s. ř. s. a byla mu stanovena přiměřená lhůta podle § 160 odst. 1 části věty za středníkem o. s. ř. ve spojení s § 64 s. ř. s. (s přihlédnutím k možnostem žalovaného tuto platbu realizovat).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost. Kasační stížnost musí být podána do dvou týdnů po doručení rozsudku. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu; lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

Plzeň 15. prosince 2023

Mgr. Lukáš Pišvejc v.r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.